

Arrest

nr. 117 781 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Diakanké origine, afkomstig uit Noumouya, een dorp nabij de stad Boké. U verklaart nooit naar school te zijn geweest en niet gewerkt te hebben. U verklaart in 2005 een relatie te zijn begonnen met (P.B.), een christen afkomst uit het dorpje Balandougou die u al meer dan tien jaar kent. U kon uw relatie met hem geruime tijd verborgen houden tot u in 2009 zwanger werd van uw eerste dochter, (B.G.). Uw familie was kwaad en u werd door uw vader geslagen. Zij wilden (P.B.) niet accepteren omdat hij een christen is. Desalniettemin bleef

u thuis wonen en zette u uw relatie met (P.B.) verder. Twee jaar later kreeg u uw tweede kind van hem, (Y.B.). Uw kinderen gingen kort na hun geboorte bij hun grootmoeder aan vaders kant wonen. Een maand voor de ramadan in 2012 – eind juni 2012 – hoorde u van uw vader dat u zou moeten trouwen met (K.A.C.). Vijf dagen later vond het huwelijk plaats. U weigerde maar kon niet aan de beslissing van uw vader ontkomen. U had vaak ruzie met uw man en hij behandelde u slecht. U ging verschillende keren terug naar huis om te klagen over uw situatie maar u werd telkens geslagen door uw vader en teruggebracht naar uw man. Na drie maanden bent u gevlucht van uw man en u ging bij uw oom aan moederszijde wonen in Kouliissokho. U verklaart daar ongeveer een maand te hebben verbleven toen hij u naar een vriendin van hem in Conakry heeft gestuurd. Daar verbleef u tot aan uw vertrek naar België op 13 januari 2013. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een medisch attest voor (dr. (V.A.) dd 19.08.2013) waarin staat dat u een litteken heeft op uw arm en een bijtewonde in uw borst.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest vermoord te worden door uw vader omdat u zijn woord niet heeft gerespecteerd en uw man, waarmee u gedwongen was geweest te huwen, heeft verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat er **geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u gedwongen zou zijn geweest te huwen met (K.A.C.)**. U verklaart dat u een maand voor de ramadan van 2012 van uw vader te horen kreeg dat hij een man voor u had gevonden (gehoorverslag CGVS p.7). Het is echter onwaarschijnlijk dat hij pas dan een voorstel zou doen om u uit te huwelijken. U was op dat moment al 21 jaar en had al twee buitenechtelijke kinderen van uw vriend (P.B.). U verklaart dat er eerder nog geen huwelijksplannen voor u waren en niet te weten waarom uw vader nu wou dat u zou huwen (gehoorverslag CGVS p.23). Voorts verklaart u dat uw echtgenoot een goeie vriend van uw vader was (gehoorverslag CGVS p.8), bijgevolg had hij al eerder de mogelijkheid gehad om een huwelijk voor te stellen en zo de schande van een dochter met buitenechtelijke kinderen teniet te doen. Hoewel u verklaart dat volgens uw vader een kind krijgen buiten het huwelijk het ergste is wat iemand kan doen (gehoorverslag CGVS p.8) **kan u niet verklaren waarom hij u niet eerder heeft uithuwelijkt** (gehoorverslag CGVS p.20-21). Bovendien kan er gewezen worden op **inconsistenties binnen uw verklaringen omtrent de aankondiging van uw huwelijk**. Enerzijds verklaart u dat u vijf dagen na de aankondiging van uw vader bent gehuwd (gehoorverslag CGVS p.19 en 23), terwijl u elders verklaart dat uw vader al bij de geboorte van uw tweede kind, namelijk in 2011, met het idee kwam om u uit te huwelijken (gehoorverslag CGVS p.22). Verder verklaart u dat uw moeder helemaal niets kon doen om dit huwelijk te vermijden. Zij wou ook dat u met (P.B.), de vader van uw kinderen, zou huwen, maar zij kon enkel huilen (gehoorverslag CGVS p.24). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, le mariage – april 2013) blijkt echter dat de moeder een belangrijke rol speelt bij de onderhandelingen van het huwelijk en zowel met de dochter als de vader de dialoog aangaat. Gezien er volgens deze informatie ook een intensieve fase van onderhandelingen aan een huwelijk voorafgaat is het vervolgens onwaarschijnlijk dat u beweert uw toekomstige echtgenoot nog nooit te hebben gezien. U verklaart dat u uw echtgenoot voor het eerst zag op de dag dat u bij hem werd gebracht (gehoorverslag CGVS p.24). Dit staat overigens haaks op uw verklaring dat uw echtgenoot een goede vriend van uw vader zou zijn (gehoorverslag CGVS p.8). Verder kon u ook niet alleen niet duiden waarom uw vader wou dat u precies met hem zou huwen, maar ook niet waarom deze man u als vrouw zou willen (gehoorverslag CGVS p.25). U verklaart daaromtrent dat u aan hem werd geofferd en dat hij dat gewoon moet accepteren (gehoorverslag CGVS p.25). Dit is echter maar een povere verklaring gezien het toch niet evident is om te huwen met een vrouw die al twee buitenechtelijke kinderen heeft en waarvan bekend is dat zij nog steeds een buitenechtelijke relatie heeft en de regels van haar vader niet respecteert. Het is weinig waarschijnlijk dat uw echtgenoot dit zomaar zou accepteren zonder u dit verder kan toelichten (gehoorverslag CGVS p.11). Dit zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u gedwongen zou zijn uitgethuwelijkt door uw vader.

Bovendien is het **niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen verzetten wanneer uw vader u een huwelijksvoorstel zou doen**. Verschillende elementen in uw verklaringen wijzen er op dat uw vader niet zo een strikte man is als u wilt doen geloven. In de eerste plaats heeft u twee kinderen gekregen buiten het huwelijk zonder noemenswaardige gevolgen vanwege uw vader en kon u uw relatie met de vader van uw kinderen verderzetten (gehoorverslag CGVS p.21). Hoewel u verklaart dat kinderen krijgen buiten het huwelijk volgens uw vader het ergste is wat iemand kan doen (gehoorverslag CGVS p.8) bleven de gevolgen miniem. U verklaart dat u en uw vriend zijn geslagen door uw vader bij uw eerste zwangerschap, maar daarna kon u probleemloos thuis blijven wonen. U verklaart daaromtrent

dat u er wel niet gelukkig was en dat uw vader niet meer met u praatte, hij liet u gewoon zo (gehoorverslag CGVS p.21-22). Ook uw kinderen konden na de geboorte nog voor een tijdje bij u blijven wonen. Uw vader aanvaardde dit, u moest er enkel voor zorgen dat hij hen niet te zien kreeg (gehoorverslag CGVS p.20). **Deze houding van uw vader tegenover wat hij als de grootste schande beschouwt is niet proportioneel met uw verklaring dat hij u nu naar het leven zou staan omdat u uw echtgenoot heeft ontvlucht.** Verder verklaart u dat uw vader niet akkoord was dat u een kind kreeg buiten het huwelijk maar dat u daarvoor gekozen heeft (gehoorverslag CGVS p.20-21). Het is merkwaardig dat u hier aanhaalt dat u die keuzevrijheid had maar dat u zich later niet kon verzetten tegen een gedwongen huwelijk. Ook het feit dat u dacht dat uw vader uw relatie zou accepteren wanneer u kinderen van uw vriend kreeg en u niet dacht dat het een probleem zou vormen om met (P.B.), een christen, te trouwen (gehoorverslag CGVS p.30-31), wijst er op dat uw vader niet zo onverzettelijk is als u hem voorstelt. Voorts verklaart u dat u werd uitgehuwelijkt omdat u eerder al de regels van uw vader niet respecteerde, onder andere wanneer u buitenechtelijke kinderen kreeg, een relatie aanging met een christen en wanneer u naar de discotheek ging (gehoorverslag CGVS p.20). Het is daarom weinig aannemelijk dat u al deze regels van uw vader kon overtreden maar dat u zich **op geen enkele manier verzette tegen zijn beslissing om te huwen.** Temeer u bij uw eerste zwangerschap wel verschillende stappen ondernam om bij uw vader te bemiddelen om met (P.B.) te kunnen huwen. Zo zou u contact hebben opgenomen met de eerste imam en met een vriend van de imam om uw vader te overtuigen (gehoorverslag CGVS p.21). Toen het door u ingeroepen gedwongen huwelijk werd voorgesteld ondernam u echter niets omdat u geen middelen had en niet opnieuw die mensen kon contacteren (gehoorverslag CGVS p.23-24). Uw gebrek aan daadkracht bij deze ingrijpende beslissing in uw leven maakt, in het licht van uw eerdere gedrag, het op handen zijnde gedwongen huwelijk volledig ongeloofwaardig.

Vervolgens kunnen nog **opmerkingen worden geformuleerd bij de tijd die u bij uw echtgenoot zou hebben doorgebracht.** Het is zeer onwaarschijnlijk dat u, zoals u verklaart, in die drie maanden dat u bij uw man verbleef nooit over uw vriend en uw kinderen heeft gesproken (gehoorverslag CGVS p.25). U verklaart hieromtrent dat uw echtgenoot niet de kans had om iets aan u te vertellen en u geen contact met hem wil en zelfs niet met hem wil praten (gehoorverslag CGVS p.25). Dit kan echter geen afdoende verklaring bieden voor het feit dat uw man dit in uw leven belangrijke onderwerp niet zelf ter sprake zou brengen. Het is bovendien ongeloofwaardig dat u ook nog tijdens uw huwelijk twee keer per week uw kinderen kon gaan bezoeken in een ander dorp zonder dat daar ook maar iemand van op de hoogte was (gehoorverslag CGVS p.15 en p.28-29). Het is daarenboven verbazingwekkend dat u zo lichtzinnig omspringt met het feit of het al of niet bekend is dat u uw kinderen gaat bezoeken. U verklaart dat mensen dit misschien wel kunnen weten maar dat u dit zelf aan niemand heeft verteld (gehoorverslag CGVS p.29) en dat uw man dat wel kon weten (gehoorverslag CGVS p.15). Dit stemt opnieuw niet overeen met de vrees die u voor uw vader zou koesteren. Tot slot **laat ook uw kennis over het gezin van uw echtgenoot te wensen over.** Hoewel u er toch drie maanden verbleef blijft u heel vaag over de leeftijd van de andere echtgenotes van uw man en hun respectievelijke kinderen (gehoorverslag CGVS p.11-12). Ook kent u de naam van zijn ouders niet en weet u niet of uw man nog andere broers of zussen heeft dan de ene broer die u kan opnoemen (gehoorverslag CGVS p.13-14). U kan ook geen informatie verschaffen over hoe het huishouden bij uw man werd georganiseerd. U verklaart dat u daar niets van weet omdat u er niet aan participeerde omdat het u niet interesseerde en u niet van die man hield (gehoorverslag CGVS p.13) hetgeen geen afdoende verklaring is voor uw totale onwetendheid.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de waarachtigheid van het door u ingeroepen gedwongen huwelijk. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging vanwege uw vader omdat u dit huwelijk ontvluchtte.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit, nationaliteit of reisroute. U legt enkel een medisch attest voor (dr. (V.A.) dd 19.08.2013) waarin staat dat u een litteken heeft op uw arm en een bijtewonde in uw borst. Dit geeft echter geen uitsluitsel over de omstandigheden of de oorzaak waardoor u deze verwondingen opliep en kan dus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Bijgevolg kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u in uw land van herkomst zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een

politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de informatie waarop verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing baseerde en tracht deze te weerleggen. Verzoekster verwijst naar de informatie waaruit blijkt dat slechts 3 % van de vrouwen van verzoeksters leeftijd in Guinee ongehuwd zouden zijn. Zij meent dat haar gedwongen uithuwelijking op 21-jarige leeftijd dan ook bezwaarlijk als ongeloofwaardig kan beoordeeld worden. Verzoekster meent tevens dat verweerder onzorgvuldig tewerk is gegaan bij het beoordelen van de rol van de moeder in een gedwongen huwelijk nu de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dienaangaande zich enkel uitspreekt over de praktijk van de gearrangeerde huwelijken in Guinee, doch niet over gedwongen huwelijken. Verzoekster verwijst naar een missierapport van Intact van 10 oktober 2012 waaruit zij afleidt dat de informatie van CEDOCA onvoldoende genuanceerd is daar het de verschijnselen van het gearrangeerd huwelijk en het gedwongen huwelijk met elkaar vereenzelvigt. Uit dit rapport blijkt volgens verzoekster tevens dat men niet kan ontkennen dat de praktijk van het gedwongen huwelijk in Guinee een ontegensprekelijk feit is. Verder is verzoekster het oneens met verweerders appreciatie waar deze stelt dat haar vader niet zo'n strikte man zou zijn. Tijdens haar gehoor op het CGVS gaf verzoekster immers meermaals en uitdrukkelijk te kennen dat haar vader haar altijd sloeg en martelde.

Inzake de algemene veiligheidssituatie in Guinee verwijst verzoekster naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en benadrukt dat de actuele veiligheidssituatie nog steeds zeer woelig is ten gevolge van de verkiezingen. Verzoekster erkent dat er geen sprake is van een gewapend conflict *sensu stricto* maar meent dat zij geenszins in alle veiligheid kan terugkeren aangezien er verschillende doden en honderden gewonden gevallen zijn.

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen

waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. De Raad merkt op dat verzoekster, naast een medisch attest, geen enkel document ter staving van haar asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Nochtans blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie' – SRB "Guinée – Le Mariage") dat ook van een religieus huwelijk doorgaans een register wordt bijgehouden. Verzoekster beweert dat er van haar huwelijk niets gemaakt werd (gehoorverslag CGVS, p. 8), doch geeft hier geen verklaring voor.

Verzoekster brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekster verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij niets weet van reisdocumenten, om vervolgens te stellen dat de smokkelaar een groen paspoort gebruikte, maar dat de foto erin niet van haar was en zij niet kon lezen wat erin stond (administratief dossier, stuk 11, verklaring 35). Op het CGVS verklaarde verzoekster niet te weten welke reisdocumenten zij gebruikte en dat de smokkelaar alle documenten bij zich had (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Verzoekster verklaarde dat zij lange tijd een relatie had met (P.B.) (meer dan tien jaar), dat zij in 2009 en in 2011 beviel van een kind van (P.B.) en dat haar vader haar op 21-jarige leeftijd uithuwelijkte aan (K.A.C.) (gehoorverslag CGVS, p. 19 en administratief dossier, stuk 11, SAMENSTELLING VAN DE FAMILIE – 9. Biologische kind(eren)). In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters vader zou toestaan twee kinderen te krijgen met een man waarmee zij niet gehuwd is om verzoekster dan plots te dwingen om te huwen met een vriend van hem. Dit klemmt des te meer daar verzoeksters verklaringen omtrent het moment waarop haar vader haar van dit gedwongen huwelijk zou inlichten, niet coherent zijn. Enerzijds verklaarde verzoekster dat zij vijf dagen voor het huwelijk werd ingelicht (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 23), anderzijds verklaarde zij dat het idee om verzoekster te laten huwen reeds bij haar tweede zwangerschap werd geopperd (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat verzoekster na haar eerste zwangerschap gewoon thuis kon blijven wonen en haar relatie met (P.B.) kon verder zetten, is verder niet te rijmen met haar verklaring dat het

volgens haar vader verboden is om buiten een huwelijk zwanger te worden (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 21-22). Verder verklaarde verzoekster dat zij naar de discotheek ging en dat zij aanvankelijk niet dacht dat het een probleem zou zijn om met (P.B.) te huwen (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 31), verklaringen die het beeld van haar vader als een streng-religieus man tegenspreken. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen over de tijd dat zij bij (K.A.C.) woonde, vaag en ongeloofwaardig zijn. Zo zou verzoekster nooit over haar kinderen of (P.B.) gesproken hebben, zou zij twee keer per week haar eigen kinderen bezocht hebben zonder dat iemand ervan op de hoogte zou zijn, kan zij de leeftijd van de overige vrouwen van (K.A.C.) en van hun kinderen niet precies schatten, weet zij de namen van zijn ouders niet en evenmin of hij nog andere broers en/of zussen heeft buiten de broer die zij noemde en kan zij geen informatie verschaffen over hoe het huishouden bij (K.A.C.) werd georganiseerd (gehoorverslag CGVS, p. 11-14, 15, 25 en 29). Verder is het opmerkelijk dat, hoewel verzoekster verklaarde dat (K.A.C.) een goede vriend van haar vader is (gehoorverslag CGVS, p. 8), zij hem pas de eerste keer zou gezien hebben op het moment dat zij bij hem gebracht werd, dat zij niet weet waarom haar vader wou dat zij met (K.A.C.) huwde en dat zij evenmin weet waarom (K.A.C.) met haar wou huwen, te meer daar zij reeds twee buitenechtelijke kinderen zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 25).

Gelet op het voorgaande, stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht dat de motieven van de bestreden beslissing niet louter gebaseerd zijn op de informatie over huwelijken in Guinee in het administratief dossier, doch dat de ongeloofwaardigheid van verzoeksters gedwongen huwelijk tevens wordt afgeleid uit haar eigen verklaringen.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het verschil tussen een gearrangeerd en een gedwongen huwelijk wanneer hij verwijst naar de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), dient opgemerkt dat deze informatie wel degelijk wijst op het onderscheid tussen een gearrangeerd en een gedwongen huwelijk, doch dat dit onderscheid niet steeds duidelijk is. Daarenboven verklaarde verzoekster zelf dat haar moeder er voorstander van zou zijn dat zij met (P.B.) zou huwen (gehoorverslag CGVS, p. 24), waarvan verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht stelt dat men dit niet naast zich kan neerleggen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeksters moeder niets anders kon doen dan huilen om de huwelijksplannen voor haar dochter te proberen wijzigen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat de imam ook in het geval van een gedwongen huwelijk de toestemming van het meisje zal vragen, zelfs al zal zij niet aanwezig zijn op de huwelijksceremonie, alsook dat gedwongen huwelijken voornamelijk voorkomen bij meisjes van zeer jonge leeftijd, *quod non in casu*. Daarenboven blijkt uit deze informatie dat gedwongen huwelijken in Guinee steeds minder voorkomen.

Voorts komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie') en waarvan op 6 januari 2013 per drager een update werd bijgebracht, blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is immers bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS